

گئورگ ویلهلم فردریش هگل

متأفیزیک پنا

محمد مهدی اردبیلی

انتشارات حکمت

۱۳۹۸، تهران

فهرست

۱۱	یادداشت دبیر مجموعه
۱۳	پیش‌گفتار مترجم فارسی
۵۳	پیش‌گفتار مترجمین انگلیسی
۵۹	پیش‌گفتار مفسر
۶۳	مقدمه کلی

نظام ینا، ۱۸۰۴-۱۸۰۵

متافیزیک

۸۱	متافیزیک
۸۵	۱. شناخت در مقام نظام اصول نخستین
۸۸	الف. اصل اینهمانی یا تناقض
۹۲	ب. اصل نخستین طرد شق ثالث
۹۵	ج. اصل مبنا
۱۰۱	۲. متافیزیک ابژکتیویته
۱۰۳	الف. نفس
۱۰۷	ب. جهان
۱۱۹	ج. ذات اعلى
۱۲۵	۳. متافیزیک سویژکتیویته
۱۳۰	الف. من نظری، یا آگاهی
۱۳۷	ب. من عملی
۱۴۰	ج. روح مطلق

- ۱۶۱ یادداشتی درباره نظام ۱۸۰۴
۱۶۳ واژه‌نامه انگلیسی‌فارسی
۱۷۱ نمایه

آنچه از مفهوم متأفیزیک در این متن مذکور شده، باید این باشد که این مفهوم متأفیزیک را می‌توان معرفتی مبتداً در میان انسان‌ها و ایجاد می‌نماید. این مفهوم متأفیزیک را می‌توان معرفتی مبتداً در میان انسان‌ها و ایجاد می‌نماید. این مفهوم متأفیزیک را می‌توان معرفتی مبتداً در میان انسان‌ها و ایجاد می‌نماید.

می‌توان معرفتی مبتداً در میان انسان‌ها و ایجاد می‌نماید. این مفهوم متأفیزیک را می‌توان معرفتی مبتداً در میان انسان‌ها و ایجاد می‌نماید.

بحث درباره شناخت در انتهای [بخش] منطق مشابه بخش مربوط به نامتناهیت در پایان «پیوند بسیط»^۱ است. در منطق تنها می‌توان به بازنگری ای صوری نسبت به شناخت دست آافت، چراکه شناخت موضوع در خور متافیزیک است [نه منطق]. در منطق آنچه مسئله‌ای را وضع می‌کند، نوعی به اوج رساندن است. خود منطقی به شناخت خود در مقام عاملیتی آزاد نائل می‌شود که جوهر اخلاقیاتی آن را حفظ می‌کند و تداوم می‌بخشد و سرنوشت خود جوهر به آن وابسته است. حال مسئله این است: اینهمانی این شناخت مطلق با دقیقۀ تاریخی آگاهی‌ای که این شناخت در آن ظاهر شده تا تحقق یابد، چگونه است؟ برای شناخت، نخستین گام درکِ ساختار ابیکتیو خود شناخت است.^۲ متافیزیک فرآیند [تکوین] آگاهی منطقی را از جانب خود جوهر به ما نشان می‌دهد. این همانا خودآگاهی مطلق جوهر است. (بنابراین متافیزیک با فصول ۶ تا ۸ از پدیدارشناسی روح متناظر است؛ و شناخت، صرفاً «حقیقت و یقین صوری عقل» است).^۳

1. simple connection

۲. هریس در ابتدای متافیزیک و پیش از ورود به خود متن هگل می‌کوشد یادآوری کند که متافیزیک در ادامه آخرین دقیقة منطق محقق می‌شود. در این خصوص می‌توان مخاطب را به شرح اجمالی منطق بنا (در: اردبیلی، ۱۳۹۴، صص ۷۶-۴۸) ارجاع دهم تا با روند نظام بنا پیش از ورود به متافیزیک آشنا شود. اما در عین حال لازم به ذکر است که متافیزیک را همچنین می‌توان به عنوان اثری مستقل، متناظر با خود تاریخ متافیزیک غربی، بازخوانی کرد که از این لحظه برای درک و فهم دقایق آن لزوماً نیازی به رجوع داشته باشد منطق نیست. این همان رویکردی است که بدنه شرح متافیزیک را در پیش‌گفتار مترجم فارسی این کتاب شکل داده است. (م. ف.).

۳. از آنجا که این دو بحث به روشنی تمام بایکدیگر متفاوت‌اند، بعید به نظر می‌رسد که در این سطح از بحث، بتوان هیچ‌گونه تاظر سودمندی را میان دقایق یا مراحل این دو متن برقرار ساخت. آنجا که منطق وارد متافیزیک می‌شود، پدیدارشناسی روح به فرهنگ آشکار روح جهان (Weltgeist) بدل می‌شود (م. ا.).

است. مسیر متأفیزیک—یعنی به خود رسیدن شناخت از طریق دیگری اش، یا شناختی که به شناخت بدل می‌شود—عبارت از این است که این دیگری تمایزیافته (چیزی تمایزیافته برای شناخت) خود را تها به مثابه نفی اش تعین می‌بخشد، و بدین طریق شناخت به آن چیزی بدل می‌شود که صرفاً ایجادی یا حقیقت در خود است.

شناخت به منزله امری کلی که دیگری ای در برابر ش وجود دارد، در ابتدا تها با این دیگری در پیوند است؛ این شناخت، محل تمایزیافته این دیگری است، و حرکتش به مثابه بازتاب به خویشن [نیز] چنین است: این دیگری در بطن آن همچون پیوندی بسیط حرکت می‌کند؛ می‌آید و ناپدید می‌شود. در مکان شناخت، دیگری ای برنهاده شده است که دگر بار به درون خویش بازمی‌گردد، در نتیجه این دیگری خود را رفع می‌کند. خود این شناخت از آنجا که در عین حال نسبت به آنچه بدین ترتیب می‌آید و ناپدید می‌شود، تمایزیافته است، همین پیوند نفی کننده خویش است. از آنجا که دیگری در خود است—یعنی امری ذاتی است—پیوند تمایزیافته شناخت صرفاً پیوندی سطحی است؛ [چراکه] در مقابل این شناخت، امر در خود ایستاده و حرکتش همچنان مبتنی بر خودش است. در اینجا نیز مانند وضعیت فوق، تنها دو [موجود] منفعل، دو موجود قائم به ذات، در نتیجه، دو حرکت به واسطه خود وجود دارد که ۱۲۷ بدين طریق [هرکدام] نسبت به یکدیگر بی اعتمایند. اما این دو، به عنوان دو حرکت، به‌نحوی بی‌واسطه در نوعی بی‌اعتمایی محض، در کلیتی واحد، در مکانی واحد وجود دارند؛ و همین به‌نحوی بی‌واسطه همچون وحدتی منفی، همچون نامتناهیت، تعین می‌یابد، چراکه این وحدت، وحدت خود همین حرکت‌هایی است که نسبت به یکدیگر تمایزیافته‌اند. این وحدت همانا ذات تمایزیافتن‌شان، تمایزیابی مطلقالشان، یا نامتناهیت است. زیرا بازتاب منفی، [یعنی] آمدن و ناپدید شدن، یا این حرکت منحصرًا خطی، به با—خود—برابری منفعلانه اش، یا همچنین به حرکت شناخت به مثابه حرکتی پیوند خورده است که این حرکت خطی را به حلقه‌ای [دوار] تبدیل می‌کند. نظر به

۱. متن اصلی: *Das kommt und verschwindet*. به دلیل حرف تعریف ختنی، نمی‌تواند Reflexion را که مونث است توصیف کند (م.ا.).

از این‌رو، تمام دقایق جاودان‌اند. اکنون ناپایداری مطلق پیوند بسیط همچون پایداری مطلق اصول آگاهی عقلانی به‌نظر می‌رسد. منطق با وحدت آگاهی در مقام امری با—خود—برابر آغاز شد. متأفیزیک با اصل با—خود—برابری آغاز می‌شود (و نشان می‌دهد که این [اصل] باید با خود نوعی وساحت داشته باشد).^۳

دقیقاً در همان نقطه‌ای که رابطه متوقف می‌شود و همان نقطه‌ای که اعضای این رابطه به مثابه موجوداتی مبتنی بر خود،^۴ از یکدیگر جدا می‌شوند، منطق هم متوقف می‌شود. زیرا شناخت، به مثابه بازتابی به خویش، به نخستین دقیقه^۵ خود بدل می‌شود؛ این بازتاب به منزله چیزی منفعل و قائم به ذات^۶ در کنار شناخت (به عنوان دقیقه‌ای دیگر که واجد بازتاب به درون خویش است) ظاهر می‌شود؛ این [بازتاب] دیگری خود است؛ و در مقام خود، پیوند با دیگری است. این شناخت تمایزیافته، در همان حال که با شناختی دیگر پیوند می‌خورد، خود این دیگری را به منزله خودی دیگر برمی‌نهد. این شناخت دیگر نه دیگری ای برای ما، بلکه برای خویش است؛ یعنی خود را نفی می‌کند. چراکه این وحدت بازتاب همان چیزی است که در دقایق شناخت ثابت باقی می‌ماند؛ و دیگر بودگی آن، از آن خود شناخت است. به بیان دیگر، دیگر بودگی دقیقه این شناخت است؛ خود این شناخت، از جانب خود، ایده‌آل است. برای ما: ابژه شناخت کل شناخت است. اما برای شناخت صوری: در ابژه شناخت امری نفی شده، یعنی چیزی دیگر است. دیگر بودگی اش صرفاً به معنای نفی خودش است؛ ابژه تنها به عنوان این دیگری تعین یافته [[است]]؛ در همین چهارچوب است که خود [[این دیگری]] صرفاً نفی شده است. امر در خود متأفیزیک همین صورت از شناخت است: [یعنی] آنچه برای شناخت نفی شده

1. self-equivalent

2. self-equivalence

۳. همان‌گونه که در پیش‌گفتار مترجم فارسی هم اشاره شد، بر اساس شیوه تگارش ترجمه انگلیسی، نکات تفسیری هریس در طول متن با دو شماره فونت کوچکتر درج شده است تا از متن خود هگل تمایز شود. بنابراین متن متأفیزیک پناز پاراگراف بعدی آغاز می‌شود (م. ف).

4. on their own account

5. Moment

6. self-subsistent